

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIVRGIVLVI



NASTEREA DOMNULUI,
TEMELIA MĂNTUIRII ȘI ÎNDUMNEZEIRII OMULUI

Coperta 1: *Icoana „Nașterea Domnului”*
(pictor Dl. Drd. Luca Ștefan)

Coperta 4: *Centrul Social Pastoral „Sf. M. Mc. Gheorghe”*
al Episcopiei Giurgiului

ÎNSEMNARE:

Această Pastorală se va citi în bisericile parohiale
și mănăstirești la Sfânta Liturghie, în ziua Praznicului Nașterii Domnului,
iar în filii, a doua zi

† DR. AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI
2025

NAȘTEREA DOMNULUI,
TEMELIA MÂNTUIRII
ȘI ÎNDOMNĂREZEI OMULUI

Editura Episcopiei Giurgiului
2025

†AMBROZIE DIN MILA LUI DUMNEZEU, EPISCOP AL GIURGIULUI

Iubitului nostru cler,
cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har și pace de la Dumnezeu,
iar de la Noi arhierească binecuvântare!

*Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit
între noi, și am văzut slava Lui, slavă ca
a Unuia Născut din Tatăl,
plin de har și de adevăr.
(Ioan 1,14).*

Iubiți frați și surori întru Hristos,



aina Nașterii Domnului este una dintre cele mai luminoase și mai adânci minuni ale credinței noastre. Dumnezeu, Cel necuprins și veșnic, coboară în istoria omenirii ca Prunc smerit. În tăcerea nopții, cerul se deschide, iar îngerii cântă pacea care vine din cer: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie” (Luca 2,14). Acest cuvânt nu este doar cântare, ci o profeție: Dumnezeu deschide din nou poarta raiului și dă omului posibilitatea de a se întoarce acasă. Creatorul nu a ales să Se arate în strălucirea puterii, ci în blândețea iubirii. Taina întrupării Fiului lui Dumnezeu rămâne centrul credinței creștine. Prin ea, Dumnezeu Se face om fără a înceta să fie Dumnezeu, și ridică firea noastră căzută la demnitatea dumnezeiască. În Hristos, firea omenească este unită pentru totdeauna cu dumnezeirea, iar omul devine părtaș la viața veșnică. De aceea, spunem că Nașterea Domnului este începutul

mântuirii noastre, izvorul bucuriei și temelia speranței, o realitate vie, care se reînnoiește în fiecare suflet care-L primește cu credință.

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos nu este doar un eveniment istoric, ci o realitate vie, care se reînnoiește în fiecare suflet care-L primește cu credință. Cuvântul „S-a sălășluit între noi” înseamnă că Dumnezeu nu doar vine în lume, ci rămâne în ea, se face prezent în inimile oamenilor, în Biserică, în Sfânta Euharistie. Betleemul devine astfel chipul inimii omului care Îl primește pe Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufletești,



Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos reprezintă începutul lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu în istorie. În Betleem se descoperă taina iubirii veșnice a Tatălui, care trimite pe Fiul Său în lume pentru a uni firea dumnezeiască cu cea omenească. În acel moment, timpul devine spațiu al întâlnirii dintre Creator și făptură, iar lumea întreagă primește binecuvântarea prezenței dumnezeiești. În peștera smerită a Betleemului, Dumnezeu Se arată în trup omenesc, asumând întreaga condiție a omului pentru a-l ridica la comuniunea cu Sine. În Pruncul Iisus se arată unirea desăvârșită dintre cer și pământ, dintre eternitate și clipă, iar Nașterea Sa luminează întreaga creație și aduce sens întregii istorii. În împrejurările acestea, „Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut trup și s-a sălășluit întru noi” (Ioan 1, 14) și intră în dimensiunea lumii noastre. Trupul Său înomenit, supus, ca orice trup omenesc, tuturor suferințelor, n-a fost deosebit cu nimic de trupul cu care se naște orice om, afară de păcat, și n-a fost scutit de nicio durere fizică.

Și totuși, acest trup al lui Hristos devine singura punte de legătură între două lumi separate de o prăpastie imensă: împărăția lui Dumnezeu și lumea păcatului. El, singurul trup omenesc pe care păcatul n-a putut pune stăpânire, avea să ia asupra Sa povara păcatelor întregii lumi, ca să le omoare pentru totdeauna prin moartea Sa pe cruce, așa cum spune Sf. Petru: „El a purtat păcatele

noastre în trupul său pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcat, să viețuim dreptății. Cu rănilor Lui noi toți ne-am vindecat” (I Petru 2,24).

În lumina Sfinților Părinți, Nașterea Domnului este temelia întregii iconomii mântuitoare. Sfântul Atanasie cel Mare vede în Întrupare împlinirea vocației omului de a deveni părtaș firii dumnezeiești: „Dumnezeu Se face om pentru ca omul să se îndumnezeiască prin har.” Prin acest act de coborâre iubitoare, Dumnezeu dăruiește omului posibilitatea înălțării. Prin venirea Sa în lume, Hristos aduce plinătatea vieții și restaurează chipul dumnezeiesc din om. În El, umanitatea își descoperă sensul și chemarea, iar în Fecioara Maria, care devine Maica Vieții, omenirea întreagă răspunde chemării divine prin ascultare, curăție și credință. Ea reprezintă începutul noului neam al celor ce ascultă de Dumnezeu și împlinesc voia Lui. „Betleemul calcă pe urmele cerului, spune Sfântul Ioan cel cu Gură de Aur. În locul stelelor, primești pe îngeri cântând, în locul soarelui, se face loc Soarelui dreptății. Nu te întreba cum, căci, unde vrea Dumnezeu, se biruiește rânduiala firii”¹.

Nașterea Domnului deschide drumul către Înviere. În Pruncul născut în iesle se află taina jertfei, a răstignirii și a biruinței asupra morții. Între Betleem și Golgota există o unitate deplină, pentru că ambele poartă semnul iubirii jertfelnice. Prin venirea Sa, Hristos reînnoiește lumea și o îndreaptă spre Împărăția cerurilor. În planul iconomiei divine, Nașterea Domnului poartă caracterul unei restaurări cosmice, pentru că în Hristos, întreaga creație participă la bucuria mântuirii: îngerii cântă, păstorii se închină, magii aduc daruri, iar natura întreagă se luminează de prezența Sa. Universul capătă un sens nou, pentru că Dumnezeu locuiește în mijlocul oamenilor.

Praznicul Nașterii Domnului are și o dimensiune pedagogică: Dumnezeu Se descoperă lumii prin simplitate, arătând că adevărata putere izvorăște din iubire. Cuvântul veșnic Se face Prunc, pentru

1 Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvântare la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos (II)*, p. 49.

ca omul să înțeleagă că apropierea de Dumnezeu înseamnă curăție, pace și deschidere a inimii. Prin Hristos, timpul capătă valoare sacră și fiecare clipă devine loc de întâlnire cu veșnicia, iar istoria omului se luminează de sensul mântuirii. Nașterea Domnului transformă istoria în teofanie, iar lumea devine spațiu al harului. În acest sens, viața omului primește o dimensiune nouă: chemarea la sfințenie și comuniunea cu Dumnezeu. Prin întrupare, Hristos ne deschide cerul, ne cheamă la lumina cea neînserată a îndumnezeirii. „Dumnezeu pășește în lume – ne spune Sfântul Grigorie Teologul – cu fire omenească luată asupra-și, una din două firi, din carne și din duh, una îndumnezeind, iar alta îndumnezeindu-se. O, ce mai neauzită împreunare! O, ce minunată amestecare!”

Biserica trăiește această taină neîncetat. În Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, credincioșii se împărtășesc de Hristos Cel născut, răstignit și înviat. Ieslea Betleemului devine realitate lăuntrică pentru fiecare suflet care Îl primește prin credință. În inimile credincioșilor se reînnoiește neconținut lucrarea Întrupării, iar Dumnezeu continuă să Se nască tainic în lume prin iubire jertfelnică și milostivă. Nașterea Domnului are, astfel, o valoare universală. Ea unește toate popoarele și toate generațiile în bucuria mântuirii iar în iconomia existenței noastre, este poarta prin care omul pășește spre îndumnezeire. În Hristos se descoperă deplinătatea iubirii lui Dumnezeu, iar lumea întreagă se umple de sens deoarece prin El, omul trăiește libertatea cea adevărată, bucuria comuniunii și pacea veșniciei.

2 Sf. Grigorie de Nazianz, *Cuvânt la arătarea lui Dumnezeu sau la Nașterea Mântuitorului*, în: *Opere dogmatice*, traducere Pr. Gheorghe Tilea, Ed. Herald, București, 2002, p. 29.

Dreptmăritori creștini,



Maica Domnului, cea care L-a purtat în pânțece și L-a născut, este prima biserică vie a lumii, primul locaș al lui Dumnezeu în om. Prin cuvântul ei smerit – „*Fie mie după cuvântul tău*” (Luca 1,38) – se arată taina libertății care se unește cu harul. Ea este Maica lui Dumnezeu și icoana Bisericii, chipul curăției și al ascultării. În tăcerea ei sfântă învățăm că ascultarea nu micșorează omul, ci îl înalță, pentru că îl pune în armonie cu voia lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Se face om, înseamnă că omul are o chemare mai înaltă decât putem înțelege. Prin venirea Sa, Hristos a sfințit universul și l-a redat sensului său original – acela de a fi locul întâlnirii dintre Creator și făptură. Ce praznic „*este mai vesel decât acesta*” – se întreabă Sfântul Grigorie de Nyssa – în care Soarele dreptății, risipind întunericul viclean al diavolului, strălucește cu firea prin însăși firea noastră, zi în care cel căzut se ridică, cel aflat în război e dus la împăcare, cel izgonit e readus, zi în care cel căzut de la viață revine la viață, cel robit își reia vrednicia împărătească, cel ferecat cu legăturile morții aleargă iarăși cu ușurință către patria celor vii?”³. Dar Nașterea Domnului este și începutul Bisericii. Între ieslea Betleemului și altarul Sfintei Liturghii există o legătură tainică. În iesle Se dăruiește lumii Pruncul, iar pe altar Se dăruiește Trupul și Sângele Său, ca hrană a vieții veșnice. De aceea, Crăciunul nu este doar o sărbătoare a trecutului, ci și o realitate a prezentului. În Hristos, universul întreg își regăsește sensul, El fiind Logosul prin Care toate s-au făcut și, prin întrupare, adună în Sine întreaga creație, o curățește de stricăciune și o îndreaptă din nou către Dumnezeu.

3 Sfântul Grigorie de Nyssa, *Omilii la Praznice Împărătești*, traducere din limba greacă veche de ierom. Agapie Corbu, Editura Sf. Nectarie, București, 2010, p. 39.

Iubiții mei fii sufletești,



poporul român a trăit de veacuri această taină a întrupării prin colinde, pentru că în ele se află mărturisirea simplă și adâncă a Evangheliei. Colindele sunt glasul Bisericii care merge din casă în casă, vestind iubirea lui Dumnezeu, ele unesc generațiile și revarsă lumină în suflete. La fel, tradițiile Crăciunului – icoanele împodobite, mesele pregătite, mersul cu Steaua – nu sunt simple obiceiuri populare, ci forme prin care credința s-a întrupat în viața poporului. Satul românesc rămâne o icoană vie a Betleemului. În liniștea ulițelor acoperite de zăpadă, în bisericile luminate de candelă, în rugăciunea bătrânilor și în jocul copiilor se simte prezența lui Dumnezeu. Aici, colindul nu este spectacol, ci rugăciune; iar ospitalitatea nu este convenție, ci iubire, iar în centrul acestei lumi se află familia.

În fiecare an, atunci când se apropie Praznicul Nașterii Domnului, Biserica și neamul nostru tresaltă de o bucurie care nu poate fi explicată doar prin tradiții. Este bucuria care vine din amintirea primei întâlniri a omului cu Dumnezeu Omul. În glasul copiilor care colindă pe ulițe se aude același ecou al cântării îngerești din Betleemul Iudeii, iar în bucuria celor care ascultă se ascunde dorul după pacea lui Dumnezeu. Frumusețea duhovnicească a colindelor izvorăște din întâlnirea dintre taina Întrupării și simplitatea profundă a sufletului românesc. Colindele exprimă, într-o limbă caldă și limpede, esența teologiei: venirea lui Hristos ca Prunc, coborârea harului în lume, bucuria apropierii de Dumnezeu.

Sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos este pentru neamul românesc și o sărbătoare a satului care, în fiecare an, devine un sălaș al lui Dumnezeu: în casele încălzite de rugăciune, în sufletul oamenilor simpli care știu că viața fără Dumnezeu nu are rădăcină.

Praznicul de astăzi ne leagă și de credința strămoșilor, care au trăit cu simplitate, dar cu profunzime. Prin ei s-a păstrat curăția credinței și frumusețea tradițiilor, ei au știut să îndeplinească rugăciunea cu lucrarea și biserica de viața de zi cu zi. Această

credință este cea mai prețioasă moștenire, pentru că ea nu se transmite doar prin cuvinte, ci prin exemplu, prin trăire, prin bucurie. Ei au fost cei care au păstrat lumina, uneori în vremuri grele, sub stăpâniri străine, în lipsuri și în suferințe, dar n-au lăsat candela să se stingă. Credința lor simplă, dar puternică, a fost temelia pe care s-a clădit Biserica și cultura noastră. Ei au avut inimă curată și frică de Dumnezeu, iar în rugăciunea lor se afla înțelepciunea pe care o pierdem adesea în graba lumii moderne. Credința strămoșească nu este o amintire, ci o chemare care ne obligă să nu lăsăm ceea ce am primit să se piardă. Dacă ei au apărut Biserica și limba cu jertfă, noi suntem datori să le apărăm prin trăire curată și prin mărturisire. Într-o lume în care se vorbește mult despre viitor, dar puțin despre suflet, credința strămoșilor ne arată că, fără rădăcini, nu există rod. Așa cum în casele de la țară bunicii aprindeau candela înaintea icoanei, tot așa suntem chemați să aprindem lumina rugăciunii în inimile noastre. Rugăciunea nu este o datorie, ci o respirație a sufletului, deoarece atunci când omul nu se mai roagă, se îndepărtează de Creatorul Său, pentru că nu mai respiră aerul cerului.

Iubiți credincioși,



anul 2025 a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „*Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române*” și „*Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea*”. Acest popas nu este doar o sărbătoare aniversară, ci o mărturie vie a unei istorii de credință, demnitate și dăruire jertfelnică. Ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rangul de Patriarhie în anul 1925, a fost încununarea firească a unui drum istoric început o dată cu formarea conștiinței naționale românești și a luptei pentru unitate spirituală și națională. Această ridicare nu a fost un simplu act administrativ, ci o recunoaștere a maturității duhovnicești și culturale a poporului român, a unei Biserici care,

de-a lungul veacurilor, a fost temelia neamului, păstrătoarea limbii, a credinței și a identității. Patriarhia Română s-a născut dintr-un ideal de unitate și libertate, din convingerea că Biserica, trupul tainic al lui Hristos, trebuie să-și afirme deplinătatea și autonomia în concertul lumii ortodoxe. Centenarul Patriarhiei nu este doar o comemorare a trecutului, ci un prilej de conștientizare a misiunii de astăzi: aceea de a duce mai departe lucrarea apostolică, de a împlini Evanghelia în viața lumii contemporane. Într-o epocă marcată de secularizare, relativism și confuzie morală, Biserica este chemată să fie o „candelă nestinsă” care luminează conștiințele, un spațiu de comuniune, de formare spirituală și de solidaritate socială.

Suntem într-un an plin de sfințenie și simbol, iar unul dintre aceste simboluri sfinte este *Catedrală Națională*, a cărei pictură în mozaic a fost sfințită în ziua de 26 octombrie, la sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Propusă de Patriarhul Miron Cristea, readusă în discuție de vrednicul de pomenire Părinte Patriarh Teoctist și devenită realitate prin implicarea directă a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, înălțarea acesteia reprezintă un act de dreptate, compensatoriu pentru toate bisericile și mănăstirile demolate în perioada comunistă pe cuprinsul întregii țări.

Momentul sfințirii a fost binecuvântat de prezența Sanctității Sale Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, care, împreună cu Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și cu ierarhii Sfântului Sinod, a oficiat slujba de binecuvântare. A fost o zi în care Ortodoxia întreagă s-a simțit unită în rugăciune, iar prezența Patriarhului Ecumenic a fost semn de iubire frățească.

Catedrala Națională, ridicată în inima Cetății Bucureștilor, este un semn viu al credinței unui popor care a știut să îndeplinească jertfa cu nădejdea. Sub turlile ei s-a așezat rugăciunea a milioane de suflete care, în tăcere, au dorit să vadă într-o zi zidită această casă a lui Dumnezeu pentru întreg neamul românesc. Pictura în mozaic a Catedralei Mântuirii Neamului se înscrie în linia marilor sinteze artistice ale lumii ortodoxe, acolo unde lumina devine

cuvânt, iar piatra rugăciune. Fiecare fragment de sticlă sau piatră colorată, fiecare reflex de lumină alcătuiește o imnografie vizuală a mântuirii, o teologie a întrupării transpusă în chipuri și culori nepieritoare. Mozaicul, ca tehnică, este prin excelență un limbaj al eternității. Nu se topește în timp, nu se dizolvă în efemeritatea materiei, ci o transfigurează. În tradiția bizantină, el este expresia vizibilă a luminii necreate, acea lumină a Taborului care învăluie și desăvârșește. Prin el, icoana nu doar transpare o realitate sacră, ci participă la ea, devine fereastră către Împărăția lui Dumnezeu. În Catedrala Națională, această lumină a Învierii se materializează în suprafețe ample, în ritmuri de culoare care respiră pace și bucurie, în sfinți care sunt prezențe vii. Fondul auriu este spațiul veșniciei, mediul în care trupul omenesc se sfințește și devine templu al Duhului Sfânt.

Iubiți fii și fiice duhovnicești,



ărbătorirea Centenarului Patriarhiei Române în același an în care Sfântul Sinod al Bisericii noastre a rânduit omagierea părinților duhovnicești și a mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea nu este o simplă întâmplare, ci o întâlnire providențială a istoriei cu sfințenia. Dacă ridicarea la rang de Patriarhie a Bisericii noastre a însemnat recunoașterea deplină a demnității ortodoxiei românești, atunci mărturisitorii veacului al XX-lea au fost pecetea sfințeniei acestei demnități. A fost numit, pe drept cuvânt, anul mărturisitorilor credinței, pentru că în el am privit mai atent la chipurile celor care au suferit pentru Hristos în vremurile de întuneric ale secolului trecut. În temnițele comuniste, unde durerea și tăcerea păreau stăpâne, au existat oameni care au ținut aprinsă flacăra credinței. Ei au devenit luminători ai neamului, icoane vii ale curajului și ale răbdării. Din rugăciunea lor s-a născut libertatea noastră, din jertfa lor s-a hrănit speranța. Mărturisitorii secolului al XX-lea rămân una dintre cele mai profunde mărturii ale prezenței vii a

lui Dumnezeu în istorie. Ei s-au ridicat ca stâlpi de lumină într-o vreme întunecată, când credința era prigonită, iar omul era redus la tăcere. În temnițe, în lagăre, în exil sau în tăcerea smerită a rugăciunii, acești oameni au arătat că Evanghelia nu este o teorie, ci o putere vie care transfigurează suferința în speranță și moartea în biruință. Prin jertfa lor, au reînnoit conștiința Bisericii și au redat demnitate sufletului românesc. Totodată, într-o societate marcată de secularizare, de pierderea reperelor morale și de relativizarea adevărului, exemplul lor devine cu atât mai necesar. Pentru generațiile de astăzi, care trăiesc într-o lume saturată de informație, dar adesea flămândă de sens, acești sfinți ai temnițelor și ai credinței devin icoane vii ale curajului duhovnicesc. Prin exemplul lor, descoperim glasul profetic al iubirii și al libertății, ca dar al lui Dumnezeu, iar societatea primește din nou șansa unei renașteri spirituale. În fața provocărilor lumii acesteia, ei ne amintesc că sfințenia nu este o excepție, ci vocația firească a omului. Prin ei, înțelegem că adevărata modernitate nu constă în ruperea de Dumnezeu, ci în regăsirea chipului Său în fiecare dimensiune a vieții duhovnicești. Într-o epocă grăbită și zgomotoasă, mărturisitorii ne cheamă la tăcerea inimii, la rugăciune și la curajul de a fi creștini deplini, oameni ai luminii, ai adevărului și ai iubirii.

Dreptmăritori creștini,



ocietatea contemporană trăiește o perioadă de intensă transformare, în care ritmul alert al progresului tehnologic și al comunicării globale pare să domine toate domeniile vieții. În mijlocul acestei dinamici, omul își caută reperele, iar lumea își caută centrul. Tocmai aici se arată chemarea profundă a credinței: aceea de a așeza din nou viața pe temelii duhovnicești, redându-i sensul și echilibrul pierdute prin multitudinea de zgomote ale modernității. Credința nu este o simplă opțiune culturală sau o tradiție moștenită, ci este respirația sufletului, puterea prin care

omul se descoperă pe sine în lumina lui Dumnezeu și își regăsește locul firesc în creație.

Într-o lume tot mai divizată, Biserica rămâne spațiul comuniunii, al unității și al sensului, ea fiind un organism viu care hrănește neconținut sufletul poporului. Prin lucrarea preoților și a monahilor, Biserica aduce o prezență constantă a harului în viața lumii. În ea, omul descoperă că nu este singur, că existența sa nu se rezumă la materie, ci că este chemat să fie veșnic. În Biserică, tinerii găsesc un loc de creștere launtrică, unde învață nu doar despre Dumnezeu, ci și despre sensul vieții, despre frumusețea curăției, a jertfei și a iubirii. Școala, la rândul ei, reprezintă un altar al formării intelectuale și morale. În întâlnirea dintre Biserică și Școală se naște omul deplin, omul care gândește, simte și trăiește în adevăr. Educația autentică nu se reduce la acumularea de informații, ci cultivă discernământul și noblețea sufletului. Un tânăr educat în spiritul credinței dobândește nu doar cunoștințe, ci și caracter, nu doar competență, ci și conștiință. Învățătorul și profesorul, asemenea preotului, devin împreună lucrători în ogorul sufletului omenesc, zidind personalități capabile să unească știința cu lumina credinței.

În fața noilor ideologii care încearcă să redefinească omul și valorile sale, credința oferă un centru de greutate și o busolă sigură. Nu prin conflict sau respingere, ci prin mărturie vie și exemplu personal, omul credincios aduce lumină în lume. El devine făclie pentru cei din jur, prin bunătate, prin rugăciune, prin dăruire și prin dragoste față de aproapele. Tinerii, mai mult ca oricând, au nevoie de modele vii. În preotul care slujește cu inimă curată, în profesorul care învață cu răbdare, în părintele care iubește cu jertfelnicie, tânărul descoperă chipul unei lumi în care credința este o lumină care dă sens vieții. Când sufletul tânăr respiră în același timp aerul rugăciunii și al culturii, el crește frumos, echilibrat și curajos. În tot acest context, centrele pastoral-educative reprezintă una dintre cele mai vii și necesare expresii ale lucrării Bisericii în societatea contemporană. Ele îmbină formarea spirituală cu educația morală, culturală și socială, devenind spații unde tinerii pot descoperi

valorile credinței, ale comuniunii și ale responsabilității personale. Într-o lume marcată de confuzie morală și de tendința de izolare, aceste centre devin adevărate oaze de lumină, locuri în care Biserica își manifestă dragostea și grija față de tinerele generații.

Iubiți credincioși,

n Episcopia Giurgiului, această credință vie se vede în lucrarea zilnică a preoților și a credincioșilor. În parohii și mănăstiri, în sate și orașe, prin lucrarea cuvântului, prin vizite la bolnavi și ajutorarea celor lipsiți, se continuă lucrarea Mântuitorului, Cel care „n-a venit să I se slujească, ci să slujească” (Matei 20,28).

Anul acesta, cu ajutorul lui Dumnezeu, se împlinesc douăzeci și cinci de ani de la înființarea Episcopiei Giurgiului și nouăsprezece ani de la întronizarea Noastră. În această cetate istorică, renăscută după vremuri de încercare, Biserica și-a așezat o lucrare rodnică și profundă prin întemeierea acestei eparhii, care a fost rodul dorinței și viziunii vrednicului de pomenire Patriarh Teoctist, care a purtat în inimă grija pentru credincioșii din sudul țării, dorind ca fiecare județ să aibă un centru de viață bisericească propriu, aproape de oameni. A devenit nu doar un centru de slujire liturgică, ci și un izvor de viață socială, filantropică și culturală. Această lucrare de într-ajutorare a celor aflați în suferință desfășurată de Episcopia Giurgiului s-a născut din dorința de a răspunde nevoilor oamenilor din eparhie, acolo unde durerea și lipsa se întâlnesc cu nădejdea.

În cele aproape două decenii, au fost înființate așezăminte care oferă hrană, îngrijire și sprijin sufletesc celor aflați în suferință. Copiii lipsiți de familie își găsesc ocrotire în centre dedicate lor, bătrânii primesc alinare și mângâiere în zilele sprijinite de Centrul Eparhial, iar bolnavii din spitale sunt vizitați și încurajați de preoți și voluntari care aduc lumina rugăciunii în mijlocul suferinței.

În mănăstiri și parohii se desfășoară campanii de ajutorare a familiilor sărace, de susținere a tinerilor și de sprijin pentru vârstnicii

singuri. În cadrul Cabinetului medical „Sf. Ioan Rusul”, deservit de monahia Dr. Andreea Dragomir, Centrului social-pastoral „Sf. M. Mc. Gheorghe” din mun. Giurgiu, sau în Așezământului Social Filantropic „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” din Slobozia, dar și în alte centre, lucrarea socială a Bisericii se împletește cu educația morală și spirituală. Toate acestea dau mărturie despre grija constantă a Episcopiei Giurgiului pentru demnitatea umană și pentru viața fiecărei persoane. Lucrarea social-pastorală a Bisericii are la temelie porunca evanghelică a iubirii de aproapele. Ea nu se reduce la asistență materială, ci se extinde spre formarea și îngrijirea întregii persoane — trup și suflet. De aceea, centrele social-pastorale nu sunt simple instituții filantropice, ci spații vii de comuniune și de înnoire spirituală, unde ajutorul concret se împletește cu mângâierea duhovnicească, iar solidaritatea se transformă în rugăciune și lucrare mântuitoare.

În același timp, eparhia noastră desfășoară o amplă activitate de restaurare și construire de biserici. Fiecare biserică restaurată este un semn al recunoștinței față de moștenirea înaintașilor, iar fiecare biserică nouă este un semn al înnoirii. Prin aceste lucrări, tradiția arhitecturală și artistică se întâlnește cu duhul viu al credinței, iar patrimoniul spiritual al locului este păstrat și transmis generațiilor viitoare. Fiecare biserică nouă este o poartă spre cer, o binecuvântare pentru locul în care se află, un semn că Dumnezeu rămâne prezent în viața oamenilor. În zidirea unei biserici se ascunde bucuria celor care dau și binecuvântarea celor care primesc.

Un loc deosebit în această lucrare edilitară îl ocupă Noua Catedrală Episcopală din Giurgiu, ridicată la intrarea în oraș, ca o poartă luminoasă spre cetate. Închinată Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, ocrotitorul Giurgiului, și Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, această catedrală este o sinteză de credință, artă și jertfă. Zidurile ei poartă semnul dăruirii comunității și al jertfei tăcute a celor care au pus umărul la înălțarea ei, fiind așezată simbolic la hotarul cetății, acolo unde istoria se întâlnește cu prezentul, iar zidirea materială se deschide către cea spirituală.

Iubiți frați și surori în Domnul,



Nașterea Domnului este sărbătoarea luminii care cuprinde întreaga lume și umple inimile de bucurie. Acest praznic devine un timp al renașterii sufletului, al comuniunii și al iubirii. În fiecare gest de milostenie, în fiecare rugăciune și în fiecare faptă bună se arată lucrarea lui Dumnezeu în lume. De aceea, vă îndemn să trăiți aceste zile de sărbătoare nu ca pe o simplă tradiție, ci ca pe o întâlnire reală cu Dumnezeu. Hristos născut în ieslea Betleemului nu este doar o amintire a unui eveniment trecut, ci o prezență continuă a iubirii dumnezeiești în lume.

Să nu uităm nici de cei plecați departe de țară. Pentru ei, Crăciunul este adesea amestec de dor și rugăciune și oriunde s-ar afla, ei poartă în suflet colindele, troițele și icoanele satului natal. Biserica îi poartă pe toți în rugăciune, știind că neamul nostru este unul atunci când se roagă. Să primim această sărbătoare cu inimă curată, să nu o risipim în zgomot și în grabă, ci să o trăim cu liniștea celor care știu că Dumnezeu e aproape. Să nu vă fie rușine, oriunde veți merge, să spuneți tuturor că sunteți români, să purtați cu demnitate și să slujiți cu toată ființa această calitate, căci identitatea este și ea un dar de la Dumnezeu. Avem ce să dăruim Europei și oricărei țări, însă, peste toate, să știm să ne prețuim cultura, istoria și spiritualitatea noastră. Să nu uităm pe cei singuri, pe bolnavi, pe bătrâni, pe cei ce așteaptă o mână de ajutor. Să ne lăsăm inima luminată de această bucurie și să nu ne temem de întunericul lumii „Căci Prunc S-a născut nouă, un Fiu S-a dat nouă” (Isaia 9,6)³. Pe toate acestea, iubiții mei, vi le aduc aminte, pentru a nu uita vreodată că locul nostru este cu adevărat în Biserică, unde căderea devine ridicare, smerenia se transformă în slavă, jertfa în dar oferit tuturor, tristețea în bucurie, singurătatea în comuniune și ura în dragoste.

Cu aceste gânduri și povețe, Vă îmbrățișez în dragostea lui Hristos și Vă doresc tuturor să prăznuiți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei cu pace, sănătate

și alese bucurii, potrivit datinii străbune. La cumpăna dintre ani, suntem chemați să ne rugăm lui Dumnezeu, Domnul timpului și al istoriei, pentru sănătate și mântuire, pentru toți românii din țară și din străinătate.

Împărtășindu-Vă părintească binecuvântare, rog pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul vieții și al păcii, să Vă dăruiască toate cele de folos, bucurându-Vă de aceste sărbători întru mulți ani.

Al Vostru părinte duhovnicesc, de tot binele voitor și pururea
către Domnul fierbinte rugător,

†AMBROZIE

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'f Ambrosie', with a stylized flourish at the end.

EPISCOPUL GIURGIULUI

Vă doresc să prăzniți
sfintele sărbători ale Nașterii Domnului,
Anului Nou și Bobotezei cu pace, sănătate
și altele bune, pășind datinilor străbune.
Rugăm pe Mântuitorul nostru
Iisus Hristos, Domnul Vieții și al Păcii,
să vă dăruiască toate cele de folos,
bucurându-vă de aceste sărbători.
Întru mulți și fericiți ani!

Cu aleasă prețuire,
+ Amabilie
Episcopul Giurgiului
Nașterea Domnului - 2025

Centralul Social Pastoral „Sf. M. Mc. Gheorghe” al Episcopiei Giurgiuului

